

Hồi 5

Người trên Đệ nhất lâu

Năm ngày đã trôi qua, Tạ Hồng Ảnh vẫn chưa trở lại Đỉnh Kiếm Các.

Thần sắc của Trầm Tuân vẫn bình thản như cũ, thế nhưng đã mấy lần ngẩng nhìn ra tận cuối con đường lớn bên ngoài cửa, lại đứng lên để nhìn rõ hơn.

Đỉnh Kiếm Các đã bắt đầu náo nhiệt, giang hồ lệnh vừa phát ra, các môn phái lập tức hành động, đều phái các nhân vật tinh anh đến trước trợ trận. Khắp nơi là một trường huyên náo, Nghiêm lão minh chủ bận rộn đến mức hận không thể phân thân làm hai được, mặc dù cũng đang lo lắng cho an nguy của tôn nữ duy nhất nhưng với thân phận minh chủ, đối diện với các nhân sĩ võ lâm tranh nhau hỏi tin tức, lão nhân cũng không để lộ ra bên ngoài một chút tâm tình mềm yếu nào.

"Hà, Linh Nhi bất quá là một nha đầu, chánh tà bất lưỡng lập, đại sự của giang hồ là trước hết, làm sao có thể chu tất cho nó?" Khi lão nói câu dối lòng này đến lần thứ sáu thì bên ngoài Đỉnh Kiếm Các có một thớt mã tuyệt trần phóng đến, lại chính là Nghiêm đại tiểu thư bình yên quay về.

Mọi người đều vui mừng phấn khởi, thấy thiếu nữ thân hình tiều tụy, trên mặt vương đầy bụi đất nhưng vẫn quật cường như xưa. Nghiêm Linh Nhi dưới mục quang của Trầm Tuân lại oà khóc, đây là lần đầu tiên nàng không dám tiếp nhận ánh mắt tĩnh lặng dò hỏi của nam tử mà mình đã ngưỡng mộ nhiều năm, "Tạ tử tử ... Tạ tử tử vì cứu ta mà bị người của Ma Cung vây khốn, không quay về được!"

Một lời nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh động. Trầm Tuân ánh mắt vốn luôn bình thản chợt biến sắc, bật thốt lên: "Cái gì?"

"Tạ tử tử nói với huynh, không cần phải quan tâm đến người, coi như tử ấy đã chết rồi...." Thiếu nữ quật cường nhường ấy, đây là lần đầu tiên trước mặt đông người mà khóc thương tâm như vậy, thút tha thút thít nói lại câu nói cuối cùng của tổ y nữ tử một lần, "Tỷ ấy nói huynh là người minh bạch, biết nên làm thế nào."

Nghe thấy lời quyết liệt dứt khoát như vậy, bạch y nam tử đột nhiên khẽ cười có chút cay đắng. Tiểu Tạ, Tiểu Tạ, nàng cho đến bây giờ vẫn đều tuyệt quyết không chừa lại đường lùi. Mười năm trước cũng là như vậy, mười năm sau, lại vẫn là như vậy, thế nhưng, người sánh vai cùng nàng hành tẩu cần phải có bao nhiêu lực lượng và dũng khí đây.

"Mọi người không cần lo lắng." Nhìn nhân mã các đại môn phái xung quanh đang xôn xao nghị luận, thân là đệ nhất kiếm khách, danh vọng trong giang hồ vốn dĩ cao, y xuất khẩu làm bình lặng huyên não, ổn định lòng người, "Lần này Tạ nữ hiệp tái xuất giang hồ, vốn hy vọng có thể giúp sức một tay đối phó Ma Cung, không ngờ lại mắc nạn bị trọng vây, bất quá mọi người không nên vì chuyện này mà giảm sĩ khí, càng không thể vì Tạ nữ hiệp bị khốn mà ném chuột sợ vỡ bình, ảnh hưởng đến toàn cục."

Dừng một lát, thấy mọi người đều đã yên lặng nghe y nói, Trầm Tuân khẽ cười khổ một chút, kiêu cười khổ như vậy khiến cho khóe mắt của y đột nhiên hằn lên nếp nhăn rất nhỏ: "Không cần bận tâm đến nàng nữa. Mọi người phải toàn lực đối phó, mang đám Đại Quang Minh Cung mới góc đầu dậy trực xuất ra khỏi Trung Nguyên."

Nghiêm lão đứng một bên lặng lẽ nhìn y, người mà trong lòng lão từ lâu hy vọng sẽ thay thế lão, thấy trong miệng nam tử vừa mới qua tuổi nhi lập nói ra những lời đó, trong mắt lão nhân đột nhiên có chút bi ai không nói thành lời. Mấy năm qua y vẫn chối từ không chịu tiếp nhận chức vị này, sợ rằng tình huống trước mắt sẽ thật là khó cả đôi đường. Thế nhưng, đại nạn đương tiền, rốt cuộc cũng tránh không khỏi.

"Khu trực Ma Cung!" "Chánh đạo tất thắng!"

Các phái đều âm thầm hưởng ứng lời y nói, các tinh anh được phái đến hơn phân nửa là thiếu niên, không trải qua trường huyết chiến hai mươi năm về trước, giang hồ bình lặng đã lâu, đột nhiên có đại địch trước mắt, đều hưng phấn nóng lòng muốn được thử thách một phen thi triển thân thủ. Nhưng Trầm Tuân lại mơ hồ có thể dự kiến được tràng đại chiến này một khi mở ra, phía sau sẽ là màu máu đỏ nhuộm kín bầu trời.

Lại đã mười năm qua đi. Đại Quang Minh Cung lần này tái xuất Trung Nguyên, tất nhiên sẽ không im hơi lặng tiếng mà thối lui như mười năm trước.

Thế nhưng kiếm còn chưa rời khỏi vỏ, Tiểu Tạ, nàng lại không biết lành dữ ra sao... vốn tưởng rằng, sau khi mang đến đóa tuyết liên, hài tử kia sẽ không tiếp tục đối phó với nàng nữa, cho nên ta mới chỉ nói một câu, "đi nhanh về nhanh", vậy là lại để cho nàng đơn thân mang theo Hồng Nhan Kiếm đi vào long đàm hổ huyết.

Nếu như ta sớm biết mục đích của thiếu chủ đó không nằm ở thanh Hồng Nhan Kiếm mà lại là vây khốn nàng thì vô luận thế nào, ta cũng sẽ không để nàng một mình đến Hoàng Sơn như vậy, đương nhiên sẽ cùng nàng liên kiếm phó ước, cùng đến cùng về.

"Trầm Tuân, vô luận thế nào, người đều luôn có thể hiểu được ta."

Dường như là tiếng cười của nàng khi nâng ly ngày xưa vang lên bên tai, tổ y nữ tử nhìn y, trong đôi mắt đã trải qua bao nhiêu thế sự, đã có vẻ hơi mệt mỏi nhưng vẫn là cảm giác thanh đạm ấm áp như trước vậy.

Đúng vậy, ta hiểu được ý của nàng, cũng minh bạch thời khắc này ta cần phải quyết định thế nào, càng phải kiên định, không dao động nhưng mà, Tiểu Tạ, chúng ta thực sự đều có thể hiểu

được bản thân mình hay sao?

oOo

Đúng như Trầm Tuân sở liệu, hai mươi năm sau, giữa Ma Cung đã ngóc đầu trở dậy cùng với thập đại môn phái võ lâm Trung Nguyên, một trường huyết chiến mới lại bắt đầu.

Hiển nhiên là sau khi im lặng nhiều năm chuẩn bị, lần này Đại Quang Minh Cung dưới sự dẫn đầu của thiếu chủ Phương Chi Giới càn quét cả võ lâm Trung Nguyên. Thừa dịp nhân thủ tinh anh của các phái đều đến Đỉnh Kiếm Các, Ma Cung thiếu chủ không đến Đỉnh Kiếm Các chánh diện giao thủ cùng với Giang Hồ Minh trước mà lại phái hai hộ pháp Hòa Dực, Bằng Lân suất lĩnh nhân thủ tấn công như chớp giật vào ba phái Hành Sơn, Hoa Sơn, Không Động trong thập đại môn phái, đánh cho họ trở tay không kịp.

Giang Hồ Minh bộ máy kèn càng, nhân số đông đúc, các vị nguyên lão võ lâm có quan điểm khác nhau về cách đối phó với Ma Cung, tranh cãi không thôi. Chờ đến khi hào thủ các phái khó khăn lắm mới tập hợp được thì tin tức về ba phái bị huyết tẩy đã truyền tới.

Tính từ lúc tin đồn kinh khiếp về Ma Cung tái xuất giang hồ nổ ra, chỉ mới vồn vẹn hai mươi bảy ngày.

Trong ba phái, Hành Sơn, Hoa Sơn bị Ma Cung tả hữu hộ pháp Hòa Dực, Bằng Lân suất lĩnh thủ hạ tiêu diệt, gà chó đều không lưu lại một mạng. Chỉ có Không Động Phái, một tháng sau vẫn còn tàn dư sống sót sau kiếp nạn, các đệ tử đầy mặt nhuốm máu chạy đến Đỉnh Kiếm Các.

Người các phái xúm vào giúp đỡ, lại kinh hãi nhìn đám người mới chạy đến, toàn bộ tĩnh mạch hai tay đã bị cắt đứt, bỗng chốc trở thành phế nhân. Thế nhưng, mặc dù chưởng môn bị giết, tổng đường bị phá hủy, môn nhân đệ tử Không Động cũng thoát khỏi thảm họa diệt môn.

"Không Động phái không phải do Ma Cung thiếu chủ tự mình dẫn người đến hay sao? Sao mà các người có thể chạy thoát?"
Nghiêm lão minh chủ thấy không khí thê lương lan khắp sảnh đường nhưng nghi ngờ trong lòng lại không giảm nửa phần,
"Chẳng lẽ có gian trá?"

"Thiếu chủ kia... thiếu chủ kia thực sự không phải là người! Đáng sợ... đáng sợ. Chưởng môn và đại sư huynh đều bị sát hại...." Lấp bắp dứt đoạn từng câu, đệ tử Không Động vừa chạy đến ráng sức lên tiếng, thuật lại thảm cảnh ngày hôm đó, "Tiểu ma đầu đó vốn hạ lệnh mang toàn bộ đệ tử bốn môn giết, giết sạch... nhưng, nhưng khi đó dường như có người nói một câu, hăn liền hạ lệnh dừng tay."

"Dường như?" Lời kể không rõ ràng tí mĩ như vậy, ngược lại càng khiến cho người các phái tăng thêm nghi ngờ, không ngừng truy hỏi, "Là ai?"

"Không thấy rõ ràng... phía bên trong kiệu... lời nói tựa hồ là của nữ tử." Thương thể quá nặng, máu chảy không ngừng, thanh âm và thần trí của đệ tử Không Động Phái đó đều đã trở nên mơ hồ, "Mang diện sa... cho nên, cho nên không nhìn thấy rõ...."

"Ai?" chúng nhân đương chen chúc vây quanh đợi để hỏi tiếp thì đệ tử kia đã do máu chảy quá nhiều mà ngất đi.

"Nữ tử nào? Nói nhăng nói cuội, tiểu ma đầu kia sao lại vì một câu nói mà thay đổi chủ ý?" Thanh Thành chưởng môn Hạ Thiên Tinh bên cạnh đầy giận dữ. Thanh Thành tuy là một trong thập đại môn phái nhưng mấy năm gần đây thế lực mãi suy vi, lần này vì nghe tin Ma Cung lại tái nhập Trung Nguyên, tự nghĩ bốn môn thế đờn lực nhược, Hạ Thiên Tinh quyết định phong bế đại môn, mang toàn bộ môn hạ đệ tử đến Đình Kiểm Các.

"Không sai." Bên cạnh, đại đệ tử Nga Mi Phái là Thanh Nghi ứng tiếng, nâng kiếm dựng lên, "Đám đệ tử Không Động bỏ chạy này, chúng ta trước tiên phải trông coi nghiêm ngặt, đề phòng bên

trong có điều trá ngụy."

Bất kể dám đệ tử Không Động toàn thân đầy máu đang phần nộ kháng nghị, trong Giang Hồ Minh đã có mấy người cưỡng bức đưa xuống.

"Dừng tay." Đột nhiên, một bạch y nhân từ trong đám người bước ra chặn đám người bị thương đang bị cưỡng ép lùi đi, lãnh đạm nói, "Bọn họ không nói dối... trước tiên đưa bọn họ đi trị thương, không nên chậm trễ nữa."

"Trầm công tử?" Thấy Trầm Tuân lên tiếng, toàn bộ chúng nhân cũng không dám kháng nghị, dù sao danh đầu của thiên hạ đệ nhất kiếm cũng không phải nhỏ, hơn nữa trước mắt y lại là nhân vật được Nghiêm Luy lão minh chủ rất coi trọng. Lập tức, liền có một nhóm người khác bước ra dìu những đệ tử Không Động Phái đã khó khăn lắm mới thoát chết đi xuống.

"Trầm hiền đệ, dựa vào điều gì có thể khẳng định được vậy?" Trước mặt mọi người không tiện phản bác ý kiến của Trầm Tuân, nhân cơ hội mọi người tản đi, Nghiêm Luy lão minh chủ gọi Trầm Tuân thấp giọng hỏi, "Người sao có thể dám chắc dám đệ tử Không Động Phái mới chạy thoát không có vấn đề?"

"Là Tiểu Tạ." Trầm Tuân cúi thấp đầu, trầm mặc một lát, khe khẽ nói một câu dường như là nói với chính mình, "Nàng rất cuộc vẫn còn sống."

oOo

Lại một phiến lá phong bay xuống. Tố y nữ tử vươn tay nhẹ nhàng tiếp lấy, nàng cúi đầu nhìn lá rụng. Cuống lá toàn bộ đều bị đứt gãy, dường như bị đao kiếm vô hình chém qua.

Bên tai có tiếng nhạc thoang thoảng, Tạ Hồng Ảnh quay đầu lại, thoảng thấy bóng thanh y thiếu niên ngồi trên ngọn cây phong.

Lá phong đỏ như lửa, trong đó thấp thoảng bóng người thiếu niên

hai mươi tuổi. Vài ngày trước đó, gã cùng chưởng môn Không Động Ngô Thâm Tử kịch đấu một trận mà bị thương, giờ đang tước một mảnh lá cây, quấn lại để lên môi thổi. Đầu dựa thân cây, hai mắt khép hờ, dường như gã đang hưởng thụ một khoảnh khắc hiếm hoi rời xa giết chóc.

Thế nhưng, cho dù là thời khắc này, trên mình thiếu niên vẫn bảo lưu kiếm khí và sát khí cường liệt, khúc nhạc thổi ra mặc dù nhẹ nhàng, lá phong nằm trong vòng kiếm khí vô hình đều tới tấp rụng xuống tựa như một cơn mưa hồng.

Đứa nhỏ này giống như một dây cung lúc nào cũng đều kéo căng, khiến cho người ta có cảm giác nguy hiểm mà lo lắng.

Mới chưa quá hai mươi tuổi... nhưng võ công như vậy, không ngờ lại hơn bất kỳ người nào nàng từng biết!

Ngày đó trên Hoàng Sơn tuyệt đỉnh, ánh tịch dương chầm chậm từ mặt đất thu lại, trước mắt đao kiếm của ma cung tựa như một đại dương, trên lớp sóng lạnh như băng, trắng như tuyết đó phản xạ một chút tia sáng ấm hồng, nàng nghe thấy Ma Cung thiếu chủ kia gọi nàng "Tiểu Tạ tỷ tỷ", ánh mắt gã màu xanh biếc kỳ quái, nhìn nàng nói: "Nếu nàng thẳng, ta để cho nàng đi."

Lời vừa thốt ra, gã vươn mình bay lên, trường kiếm trong tay kéo theo ánh quang mang lạnh lẽo. Đệ tử Ma Cung theo lời chủ nhân phân phó, quả nhiên thực sự đứng một bên quan chiến. Nàng không dám lơ là, mũi chân liền điểm, xuất chiêu mãnh liệt, tựa như một cánh hải yến bay lượn trên ngọn sóng, cùng với thiếu niên trong tay cầm song kiếm Anh Hùng và Hồng Nhan giao đấu.

Thế nhưng võ công của thiếu niên hai mươi tuổi kia lại cao hơn dự liệu ban đầu của nàng rất nhiều.

Kiểm pháp của Phương Chi Giới rất tinh diệu, những chỗ tinh tế lại gần giống với Mộng Tâm Kiếm Pháp của Trầm Tuân, nhưng quái dị nhất là nội lực của gã, trên Anh Hùng Kiếm truyền đến một lực đạo quý dị như vậy, mặc dù đã dùng đến Thiên Nhân

Quyết, nàng vẫn cảm thấy mỗi lần tiếp của gã một kiếm, huyết khí trong người lại một phen như muốn trào ra.

Điểm yếu mệnh nhất chính là mỗi lần nàng tiếp được một kiếm thì trường kiếm trong tay đều bị vỡ vụn từng tấc từng tấc một!

Lần đầu tiên lĩnh hội ảnh hưởng giống như khi Trầm Tuân cùng mình đối chiến, nàng chỉ có thể cố gắng dựa vào thân pháp xảo diệu, tránh giao phong chính diện với trường kiếm trong tay gã, mỗi lần bị chặt gãy mất một thanh trường kiếm, nàng lại lập tức từ bên thân của đám đệ tử Ma Cung đoạt lấy một thanh khác. Có lẽ do mệnh lệnh của thiếu chủ nên những tên này không có chút phản kháng nào, để mặc cho nàng đoạt lấy bội kiếm của mình.

Mặc dù như vậy, trường kiếm trong tay nàng vẫn hết cây này đến cây khác đều bị chém gãy. Sau một trăm chiêu, hổ khẩu nàng bị chấn vỡ tửa máu, lại thêm trên Hoàng Sơn tuyết đỉnh, phóng mắt nhìn ra cũng không còn một cây kiếm nào có thể dùng được!

Trù trừ một lát như vậy, trường kiếm như gió, Anh Hùng Kiếm của Ma Cung thiếu chủ đã điểm vào bên cổ nàng.

Mi tâm nàng do vận dụng Thiên Nhân Quyết mà trở nên đỏ thắm như máu, đối diện gần kề, đồng tử của thiếu niên kia cũng bừng lên màu xanh biếc quý dị. Rất lâu sau đó, trước tình thế nàng không một chút tránh né cái nhìn chăm chú của mình, dường như chịu áp lực ngàn cân đè nặng, trường kiếm của Ma Cung thiếu chủ chậm rãi rời khỏi bên cổ nàng, rũ trở xuống đất.

"Tiểu Tạ tử tử... ta phải làm thế nào với nàng đây?" Kiếm khí bức người từ bên má nàng thu lại, đôi đồng tử xanh biếc của thiếu niên kia lại là thống khổ mà mờ mịt, thậm chí còn có một tia cầu khẩn, "Ta không thể giết nàng, càng không muốn bắt giữ nàng hay hạ trùng độc với nàng.... Tiểu Tạ tử tử, ta phải làm thế nào với nàng mới được đây?"

Nghe thấy lời nói trẻ con như vậy, Tạ Hồng Ảnh ngược lại có chút sững sờ, nói: "Vậy hãy để cho ta trở về."

"Không được!" Trong mắt Ma Cung thiếu chủ đột nhiên sắc xanh bừng dậy, sát khí ngập tràn, tựa hồ như gã ngẩn rờn nói, "Ta không cho nàng đi! Không cho nàng trở về bên cạnh Trầm Tuân! Ta phải giết hẳn!"

"Vậy người giết ta trước đi." Tạ Hồng Ảnh lạnh nhạt nhìn gã, không phải ánh mắt nhìn một địch thủ, mà là ánh mắt của một người trưởng thành nhìn một người trẻ tuổi, nàng tựa hồ không chút nào e ngại tình huống thân lâm tuyệt cảnh như bây giờ, "Người không xuống tay được, vậy để bọn chúng giết ta đi."

"Không được!" Thiếu niên càng khẩn trương hơn, Anh Hùng Kiếm trong tay rạch lên phía trước một đường, lạnh lùng nói, "Ai dám giết nàng? Ai dám! Muốn giết nàng, trước tiên phải bước qua thi thể của ta!"

"Tiểu Giới!" Có chút cam chịu, ngược mắt nhìn thiếu niên trước mặt có mấy phần hơi hóm thần kinh, Tạ Hồng Ảnh khẽ thở dài một hơi, chợt nàng nghĩ ra, liền đề nghị, "Như vậy cũng được... nếu người đáp ứng không giết Trầm Tuân, ta sẽ lưu lại đây."

"Không được!" Tiếng "không được" lần thứ ba như chém đinh chặt sắt từ miệng gã thốt ra, sát khí trong ánh mắt gã tràn ngập, bộc phát ra ngoài, "Ta muốn giết hẳn không chỉ là vì báo thù cho đại ca, sư phụ Thiên Tôn Cung Chủ của ta cũng muốn ta nhất thiết phải giết hẳn!"

"Thiên Tôn Cung Chủ?" Cái danh tự đã làm chấn động võ lâm hai mươi năm về trước từ miệng của thiếu niên nói ra vẫn khiến cho Tạ Hồng Ảnh giật mình kinh hãi không xiết, không ngờ Trầm Tuân lại là người mà Ma Cung cung chủ muốn giết, nàng kinh ngạc hỏi, "Vì sao lão lại muốn giết Trầm Tuân? Với niên kỷ của Trầm Tuân mà tính ra, y sẽ không thể có quan hệ gì với chuyện hai mươi năm về trước mới đúng!"

"À, à..." Ma Cung thiếu chủ đột nhiên lại nở nụ cười kỳ dị, gã nhìn đối phương, "Tiểu Tạ tử tử, xem ra, rốt cuộc hẳn cũng có một số

chuyện giầu nàng rồi đó."

Tạ Hồng Ảnh ngẩn người, song không chờ nàng tiếp tục hỏi, ánh mắt thiếu niên sáng lên, dường như gã đã nghĩ được một hảo chủ ý nào đó, ngón tay chỉ vào thi thể dưới vách núi, đó là thi thể của đệ tử Hoàng Sơn kiếm phái bị đồ sát ngày hôm trước, bị ném xuống dưới tuyết bích chồng chất lên nhau. Máu từ trên mình đám đệ tử này chảy ra nhuộm hồng thẫm một mảng vách núi.

Đối diện với cảnh máu tanh như vậy, Ma Cung thiếu chủ trong mắt lại có tia sáng hân hoan, gã đề nghị: "Tiểu Tạ tỷ tỷ, thế này có được không? Nếu nàng đáp ứng lưu lại đây thì nàng lưu lại một ngày, ta sẽ giết ít đi một người, như vậy có được hay không?"

Bản thân vốn đã là bại tướng dưới kiếm của đối phương, tùy ý gã chém giết, nàng không nghĩ Ma Cung thiếu chủ trước mặt lại phải cầu khẩn ba phen bốn lượt, còn đưa ra đề nghị như thế.

Ánh sáng của tịch dương dần dần biến mất khỏi mặt đất, trầm ngâm một hồi lâu, trước khi tia sáng cuối cùng biến mất, nàng gật gật đầu.

oOo

"Tiểu Tạ tỷ tỷ." Có lẽ là sát khí không không chế được, lá cây bên môi gã lại bị thổi rách nát, Ma Cung thiếu chủ không kiên nhẫn ném lá cây trên tay đi, gã quay đầu thấy bên dưới tàng cây tổ y nữ tử đang nhìn gã, trong mắt không che giấu nổi nét tươi cười hoan hỉ, liền vội vàng từ trên cây nhảy xuống, "Nàng đến đó à? Nàng xem, ta tặng nàng lễ vật."

Trong tay Ma Cung thiếu chủ là một thanh tiểu kiếm, sắc màu thanh bích, hàn khí bức người.

"Đây là Diệt Hồn Kiếm, chân sơn chi bảo của Hoa Sơn Phái, Băng Lân hộ pháp trình lên cho ta đó." Thiếu niên nhìn Tạ Hồng Ảnh, gã khẩn thiết muốn từ trong đôi mắt lạnh nhạt của nữ tử mà nhìn ra một tia hoan hỉ, "Nàng có thích không?"

"Thích, thực sự là không tệ....- Tựa như trở lại là một nữ hài tử, - nhiều năm không

có ai tặng ta lễ vật rồi. Ngươi thực có ý tứ." Tạ Hồng Ảnh thản nhiên trả lời, nàng mỉm cười, "Bất quá, thấy ngươi thả bốn mươi đệ tử Không Động đó, ta càng thấy vui hơn."

Tiện tay cầm thanh tiêu kiếm ngắm một chút, nội lực thúc đẩy vào, trường kiếm khẽ ngân lên một tiếng, nàng gật gật đầu, buông thanh kiếm xuống: "Là hảo kiếm, chỉ là không tốt bằng Hồng Nhan Kiếm."

Sắc mặt Ma Cung thiếu chủ ngưng lại, tựa như bị một chậu nước lạnh tạt vào, vẻ hân hoan trong ánh mắt cũng ảm đạm mất, một hồi lâu sau mới lên tiếng: "Không được... Tiểu Tạ tỷ tỷ, những cái khác ta đều có thể cho nàng, nhưng Hồng Nhan Kiếm thì không thể."

Ngưng lại một chút, thiếu niên không che giấu được nét lo nghĩ và bi ai trong ánh mắt: "Ngày đó trên Hoàng Sơn, dùng một cây kiếm bình thường, tỷ tỷ cũng có thể đấu với ta ngoài mấy trăm chiêu, nếu như trong tay có Hồng Nhan Kiếm, Tiểu Tạ tỷ tỷ... nếu nàng muốn đi, ta sợ ta cũng không ngăn cản nàng được."

Tạ Hồng Ảnh bỗng nhiên quay đầu, thần sắc vẫn lạnh lùng không thay đổi, nhìn thiếu niên trước mặt: "Tiểu Giới, ngươi xem ta là loại người gì? Ta đã đáp ứng ngươi, chỉ cần mỗi ngày ngươi giết ít đi một mạng, ta sẽ lưu lại đây, ta là người nói lời sẽ giữ lời!"

Tựa như một đứa nhỏ bị giáo huấn, một thiếu chủ Ma Cung hô mưa gọi gió, giết người như trở bàn tay, trong nhất thời vậy mà lại không dám phản bác, chỉ cúi thấp đầu xuống, thế nhưng đôi mắt lại ánh lên tia sáng vui mừng.

"Tiểu Tạ tỷ tỷ..." Một lát sau, thiếu niên dường như cố lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên, "Nàng gả cho ta có được không?"

Bị hỏi một câu bất ngờ như vậy khiến nàng lại càng hoảng hốt, Tạ Hồng Ảnh ngăn người ra, trên khuôn mặt vừa mới kết vầy lại không nhìn được cười, nụ cười này khiến cho nàng bị đau đến tận tim phổi, nàng liền vội vàng ngưng nét mặt lại, nhìn hài tử kia: "Ngươi thực thú vị, đừng nói giỡn nữa."

Ngữ khí khinh thị như vậy khiến cho Ma Cung thiếu chủ đột nhiên phần nộ, gương mặt thiếu niên biến thành màu trắng xanh, âm thầm cắn chặt răng. Khi Tạ Hồng Ảnh xoay người muốn đi thì đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, nàng bị kéo một cái khiến cả người lão đảo.

Tạ Hồng Ảnh vốn dĩ đã tức giận, thế nhưng mới quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt của thiếu niên sáng lên rất đáng sợ, trong lòng cũng ngậm kinh hãi. Tả thủ của thiếu niên lạnh đến kinh người, Tạ Hồng Ảnh chỉ cảm thấy cổ tay bị nắm như muốn nát ra.

"Ta, không, phải, là, nói, giỡn!" Ánh mắt của Ma Cung thiếu chủ đột nhiên biến thành màu xanh thẫm, gã gần từng tiếng một, hữu thủ lôi ra một vật từ trên cổ, "Nàng xem! Đây là cái gì? Mười năm rồi... đã mười năm rồi!"

Tố y thiếu nữ kinh ngạc hồi tưởng lại, mục quang ngưng đọng vào một chỗ, linh châu giữa cổ áo màu xanh phát ra ánh sáng nhu hòa.

"A... người, người còn mang theo nó?" Tạ Hồng Ảnh hơi run lên, bật thốt ra, nhưng ánh mắt cũng không nén trầm tĩnh được nữa, nhìn thiếu niên hai mươi tuổi trước mặt, gã đúng là đã thừa nhận.

"Tiểu Tạ tử tử, nàng không trách ta hủy đi một bên khuôn mặt nàng đấy chứ?" Thấy nàng trầm ngâm không nói, Ma Cung thiếu chủ càng gấp gáp nắm chặt tay nàng hơn, ngón tay lạnh như băng, thanh âm bởi vì khản trương mà đã khẽ run rẩy, "Đó là ta đáp ứng đại ca ta mà làm! Ta cũng không ngờ đó lại là độc dược! Ta thực sự không biết!... Nếu như tử tử không tha thứ cho ta, vậy ta cũng tước đi một nửa bên mặt của mình, có được không?"

Không chờ Tạ Hồng Ảnh trả lời, một tay vẫn đang lôi kéo nàng, tay kia lại cấp tốc chụp Diệt Hồn Kiếm lên.

"Dừng tay!" Tạ Hồng Ảnh mắt thấy không ổn, nàng xuất thủ nhanh như điện, trong nháy mắt đã chụp lấy cổ tay của Ma Cung thiếu chủ, hữu thủ của gã thì lại nóng như lửa. Mặc dù như vậy, Diệt Hồn Kiếm cũng đã rạch một đường máu trên má gã, nữ tử trong mắt vốn luôn lãnh đạm cũng không che giấu được nét kinh hãi, "Trời!... Tiểu Giới, người điên rồi? Lấy tính mạng ra chơi đùa sao?"

"Ta không điên! Ta không phải chơi đùa!" Cũng nhịn không nổi nữa, thiếu niên hô to một tiếng, dùng lực tránh thoát khỏi tay nàng, "Đừng luôn luôn coi ta là một đứa con nít! Ta hai mươi tuổi rồi, ta không phải là một đứa nhỏ! Ta thích nàng, mười năm rồi, đã mười năm rồi!"

"Vậy, ngay từ đầu đã là không đúng rồi." Không bị ngữ khí kịch liệt như vậy lay chuyển, Tạ Hồng Ảnh buông tay thiếu niên ra, nhưng đồng thời cũng giằng tay mình ra khỏi tay thiếu niên, lạnh nhạt trả lời, "Khi mười tuổi người hãy còn nhỏ,

người trong mắt người không phải chân chính là ta mà chỉ là ảo tưởng."

"Cảm giác của bản thân ta không cần nàng phải thay ta phán đoán!" Ma Cung thiếu chủ ánh mắt lại biến thành màu xanh biếc, gã dụng lực chụp lấy tay nàng, không cho nàng tránh thoát, song ngữ lại kiên định như thiết, dường như không quan đến điều gì nữa, "Tỷ tỷ, nàng gả cho ta đi! Hãy thích ta! Ta sẽ đối tốt với nàng!"

"Sao có thể như vậy..." Nàng lại nở nụ cười có chút đành chịu, Tạ Hồng Ảnh lắc đầu, dường như không biết phải nói gì với thiếu niên cổ chấp này mới hay, "Ta lớn hơn người tám tuổi! Tiểu Giới trong kí ức của ta luôn luôn là một đứa nhỏ mười tuổi... xin lỗi, ta không thể tiếp thụ được."

Câu trả lời như vậy khiến cho sắc mặt Ma Cung thiếu chủ liền tái nhợt, dường như bị một lợi kiếm vô hình chém qua khiến lá phong ào ào đổ xuống, thế nhưng mới bay đến gần thân hình gã ba thước liền bị chém nát bấy.

"Có phải là... có phải là Trầm Tuân không? Có phải là bởi Trầm Tuân!" Trong mắt Ma Cung thiếu chủ phát ra ánh sáng đáng sợ, gã cười lạnh, "Mười năm trước, hắn từ tay đại ca mà đoạt nàng đi, mười năm sau còn muốn đoạt nàng từ chỗ của ta! Ta sẽ giết hắn... ta phải giết chết hắn! Tên khốn kiếp đó, căn bản không nên sống trên đời này!"

Màu xanh trong mắt càng lúc càng đậm, thế nhưng sắc mặt của thiếu niên lại càng lúc càng trắng bệch, gã cười lớn, nói đến dữ tợn như vậy, tay gã cũng không tự chủ được mà rung lên. Ma Cung thiếu chủ cũng có chút sợ hãi, liền dùng tả thủ giữ lấy hữu thủ, thế nhưng càng rung càng mãnh liệt, "Keng" một tiếng, hữu thủ không ngờ lại không cầm được Diệt Hồn Kiếm, rơi xuống đất.

"Tiểu Giới?" Chứng kiến sắc xanh trong mắt thiếu niên tựa hồ mất đi sự không chế, Tạ Hồng Ảnh biết có điều không ổn, nàng đột nhiên nhớ đến, vừa rồi hai tay trái phải của thiếu niên này, một bên thì lạnh như băng, một bên lại nóng như lửa! Trong lòng đột nhiên có cảm giác không lành. Nhưng không đợi nàng đến gần, Phương Chi Giới lại đột nhiên lao đảo từng bước thối lui, dường như có thứ gì đó đang xé rách thân thể gã, thần sắc thật đáng sợ.

"Tiểu Giới, Tiểu Giới!" Nàng thấy thần sắc thống khổ trên khuôn mặt thiếu niên, không kìm được chạy qua xem, thế nhưng trước khi nàng ôm lấy gã, gã cũng đã ngã xuống, thân thể gã, một bên lạnh như băng một bên lại nóng như lửa.

"Tiểu Tạ, Tiểu Tạ tỷ tỷ..." Bởi vì đau đớn, trong khoảnh khắc tối hậu khi thần trí

hoảng hốt, gã không tự kìm hãm được mình, chụp lấy bất cứ thứ gì có thể nắm được, gã dùng sức thều thào gọi tên nàng, thân thể run rẩy vì đau đớn, "Ta sắp chết rồi."

"Người sẽ không chết, sẽ không chết đâu." Ngón tay gã bấu lên mu bàn tay nàng một vết máu, Tạ Hồng Ảnh trở tay chụp lấy tay thiếu niên, liên tục an ủi, thế nhưng cảm giác thân thể thiếu niên trong lòng băng hỏa giao thiên, trong mắt nàng cũng dần dần có ý lo lắng.

"Ta thấy hấn ngồi trong sông băng vận khí luyện kiếm, hiển nhiên là đã có dấu hiệu nhập ma, một nửa bên người thì băng tuyết chất đống, một nửa bên người thì nước sông đang khe khẽ sôi sục bốc lên! Băng Hỏa Lưỡng Tương Thiên. Xem ra hơn phân nửa là trong khi hấn tu tập nội công đã bị nhầm đường."

Tình trạng trước khi chết của Phương Chi Mân được Trầm Tuân miêu tả lại một lần nữa vang lên bên tai nàng, tay của Tạ Hồng Ảnh run lên, nàng nhanh chóng nâng đầu Phương Chi Giới từ trong lòng dây, ngón tay chia ra đặt trên hai bên tả hữu Thái Dương Huyệt, bên dưới Thái Dương Huyệt huyết mạch đang ừng ực sôi sục, tựa hồ như muốn phá vỡ da thịt mà trào ra. Trạng thái lạnh như băng và nóng như lửa tương kích nhau khiến nàng thềm kinh hãi. Có lẽ là do hôm trước kịch đấu liên mấy phen cho nên dẫn phát bệnh chứng đã ủ lâu ngày trong cơ thể thiếu niên.

"Tiểu Tạ tử tử, Tiểu Tạ tử tử..." Dường như không có một chút lo lắng cho tình hình bản thân lúc này, lại sợ bị thiếu nữ bên cạnh sẽ thừa cơ bỏ đi, thanh âm của Ma Cung thiếu chủ nhân vì đau đớn mà đứt quãng, thế nhưng bàn tay lại nắm thật chặt lấy cổ tay nàng, không chịu buông lỏng một chút nào, "Ta sắp chết rồi."

"Đừng nói lung tung," Tạ Hồng Ảnh gắng sức lôi một tay ra, đặt trên hậu tâm gã, mi tâm hiện lên hồng ảnh, nàng âm thầm vận khởi Thiên Nhân Quyết, "Người sẽ không việc gì, Tiểu Giới. Trước tiên đừng nói nữa."

Dưới tàng cây phong, lá phong đỏ tán loạn bay như mưa, Hỏa Dục, Băng Lân hai đại hộ pháp nghe thấy tiếng mà vội vã chạy đến, thấy hai người tựa vào nhau ngồi dưới gốc cây. Thiếu chủ sắc mặt trắng xanh bất định, dường như đang say ngủ, lạng lẽ dựa vào lồng ngực của nữ tử mang diện sa.